

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **E. K.,** zastoupené Mgr. Pavlínou Mixovou, advokátkou Advokátní kanceláře Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři, Praha 1, Vodičkova 709/33, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2004 č. j. 6 Az 227/2003 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně advokátce Mgr. Pavlíně Mixové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2558,50 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 4. 2004 č. j. 6 Az 227/2003 - 23 zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále i „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2003 č. j. OAM-9786/VL-19-P06-2001, kterým nebyl žalobkyni udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), současně bylo vysloveno, že se na ni nevztahuje překážka vycestování dle § 91 téhož zákona.

V odůvodnění rozsudku Městský soud v Praze popsal dosavadní průběh řízení a podrobně se zabýval jednotlivými žalobními námitkami a mimo jiné uvedl, že z průběhu správního řízení zachyceného ve správním spise vyplývá, že žádost o udělení azylu podala žalobkyně poté, co spolu se svým druhem přicestovala legálně na turistické vízum do České republiky. Soud je stejného názoru jako žalovaný správní orgán, že žalobkyní uváděné skutečnosti nejsou důvody taxativně vyjmenovanými v ustanovení § 12 zákona o azylu pro udělení azylu cizinci. I z údajů žalobkyně vyplývá, že v daném případě nebyly důvodem jejího odchodu z Ruské federace skutečnosti uvedené v § 12 zákona o azylu, ale jednalo se o problémy nastalé v důsledku činnosti jejího druha a následného protiprávního jednání soukromých osob. Protože v podané žalobě žalobkyně neuvedla žádné nové rozhodné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit neúplně zjištěný skutkový stav žalovaným, ani žádné skutečnosti, které by zjištění učiněná žalovaným vyvracely, soud neshledal žalobu důvodnou. Dle názoru soudu žalobkyně údaje uvedené v žalobě hodnověrně nedoložila, navíc jsou v rozporu s údaji, které dosud uváděla. Údaj o tom, že s problémy, které měla s mafií, se nejméně ve třech případech obrátila na policii a tato jí nepomohla, je v rozporu s jejími údaji jak v žádosti o azyl („Já jsem to osobně na policii nehlásila, můj přítel ano.“), tak ve výpovědi při pohovoru, kdy uvedla, že se na policii neobracela a z obavy, aby to nebylo policii nahlášeno lékařem, nevyhledala ani lékařské ošetření. Z tohoto důvodu se tato tvrzení žalobkyně jeví soudu jako nevěrohodná a neshledal proto také důvod pro doplnění dokazování výpovědí žalobkyně. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen “s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podala stěžovatelka včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka shledala vážná pochybení žalovaného v řízení o udělení azylu a také Městského soudu v Praze, který dle jejího názoru posoudil předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu. Jelikož stěžovatelka požádala o ustanovení právního zástupce z řad advokátů, Městský soud v Praze jí ustanovil jako zástupce advokátku Mgr. Pavlínu Mixovou, která kasační stížnosti stěžovatelky doplnila podáním ze dne 16. 8. 2004 označeným jako odůvodnění kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud zde konstatuje, že ačkoliv stěžovatelka nebyla prostřednictvím ustanovené zástupkyně vyzvána k doplnění kasační stížnosti, a ačkoliv toto doplnění bylo učiněno po lhůtě k podání kasační stížnosti, bude se jím soud zabývat, neboť povinné zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti má vést k zajištění odborné právní pomoci účastníkům řízení, a tím i k ochraně jejich práv. Pokud by tedy k doplnění kasační stížnosti ze strany ustanovené advokátky nebylo přihlíženo, stala by se její účast v řízení o kasační stížnosti nadbytečnou. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že v jejím případě je splněna jedna z podmínek ustanovení § 12 zákona o azylu, a to odůvodněný strach z pronásledování, neboť z provedených důkazů vyplývá, že jí a jejímu příteli bylo vyhrožováno v souvislosti s politickým angažováním přítele. Stěžovatelka uvádí, že zcela podrobně popsala, jakým způsobem byla donucována ke spolupráci, je nepochybné, že stát nedokázal zajistit žalobkyni ochranu před takovým jednáním třetích osob. Dle názoru stěžovatelky je zcela bezpředmětné, zda takové protiprávní jednání třetích osob nahlásil policejním orgánům její přítel či ona sama. V každém případě příslušné orgány stěžovatelce nepomohly a ona byla nucena ze země původu vycestovat.

Stěžovatelka se domnívá, že splňuje i další podmínku ustanovení § 12 zákona o azylu, a to pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, když v zemi původu náležela k sociální skupině lidí, kteří nemají vliv, moc, či kontakty ve státní správě, tedy mezi lidi, nad kterými nikdo nedrží tzv. ochrannou ruku. Právě pro příslušnost k takové sociální skupině lidí byla a zejména měla být i nadále se svým přítelem postihována. Stěžovatelka dále namítá, že žalovaný řádně neodůvodnil své rozhodnutí, pokud jde o neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Dle názoru stěžovatelky měl žalovaný řádně zdůvodnit, proč nebyly shledány na její straně okolnosti pro využití § 14 zákona o azylu, a to i za stavu, kdy je na uvážení žalovaného správního orgánu, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv. Správní uvážení v tomto ohledu neznamená možnost správního orgánu rozhodnout bez toho, aby své rozhodnutí zdůvodnil, účastník řízení musí mít vždy právní jistotu, proč správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl. Napadené rozhodnutí žalovaného se tak jeví stěžovatelce jako neúplné a nepřezkoumatelné a mělo být soudem zrušeno. Stěžovatelka má také za to, že ani žalovaný, ani Městský soud v Praze, se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádaly se všemi důkazy, které si pro posouzení žádosti opatřily či opatřit měly. Část důkazů žalovaný pouze vyjmenoval a více se jimi nezabýval, stěžovatelka poukazuje zejména na skutečnost, že, ač sama při své výpovědi uvedla, že samotné pronásledování třetími osobami trvá bez jakéhokoliv omezení a zásahu příslušných orgánů státu i nadále, neboť byli těmito osobami kontaktováni rodiče stěžovatelky a jejího přítele, žalovaný správní orgán si neopatřil jakékoliv důkazy potvrzující nebo vyvracející toto tvrzení. Tímto postupem porušil žalovaný základní zásady při zjišťování skutkového stavu věci a hodnocení důkazů ve správním řízení, čímž zatížil své rozhodnutí závažnou vadou, a soud měl napadené rozhodnutí žalovanému vrátit zrušujícím rozsudkem. Stěžovatelka se dále domnívá, že jako účastník správního řízení měla být žalovaným upozorněna na skutečnost, že se ve věci chystá rozhodnout, aby se mohla k věci vyjádřit nebo předložit další důkazy. Stěžovatelka uvádí, že byla pouze dotázána, zda se chce seznámit s obsahem zpráv a případně tyto zprávy doplnit, takový dotaz však nelze ztotožňovat s povinností správní orgánu ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu. Tímto postupem došlo dle stěžovatelky k porušení jejích procesních práv, která jsou zajištěna správní řádem. Stěžovatelka je také přesvědčena, že jsou u ní dány důvody pro rozhodnutí o tom, že se na ni vztahuje překážka vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu, neboť dle jejího názoru je ohrožena při návratu do vlasti na životě zejména v důsledku postoje státních orgánů. Stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek Městského soudu v Praze byly vydány v souladu se zákonem, odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky a na vydané rozhodnutí. Dále žalovaný podotýká, že v případě stěžovatelky nebyl zjištěn žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani není dán žádný zvláštního zřetele hodný důvod udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný neshledal ani splnění taxativně vymezených podmínek vyslovení překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. Při pohovoru konaném dne 13. 11. 2002 byla stěžovatelka dotázána na okolnosti svého případu, seznámena s podklady, které budou použity při rozhodování a vyzvána k případnému doplnění relevantních informací. Této možnosti, kterou měla v celém průběhu správního řízení, nevyužila. Žalovaný, ve shodě s názorem soudu, považuje vzájemně si odporující tvrzení jmenované za nevěrohodná a účelově použitá, a navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala dne 2. 10. 2001 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém uvedla, že její přítel pracoval jako tiskař v novinách, než došly noviny do tisku, měl přístup k informacím, jednou za ním přišli lidé, aby mu předali nějaké soubory s informacemi, neustále za nimi chodili a bili je, kvůli tomu stěžovatelka potratila své dítě. Na policii to osobně nenahlásila, její přítel ano. Moc o tom neví, protože ze strachu o život o tom více vědět nechtěla. Stěžovatelka rovněž uvedla, že není členkou žádné politické strany ani jiné organizace, a nikdy nebyla. V pohovoru k žádosti o udělení azylu dne 13. 11. 2002 stěžovatelka podrobněji vylíčila své problémy ve vlasti, spočívající v neustálém obtěžovaní její osoby a jejího přítele ze strany soukromých osob, které jim vyhrožovaly, přicházely k nim a napadaly je. Stěžovatelka tyto osoby označovala jako mafii případně jako bandity. Stěžovatelka dále uvedla, že po fyzickém napadení nevyhledala ani lékařské ošetření, neboť se obávala, že by to bylo nahlášeno milici, která je provázaná s mafií, proto stěžovatelka o pomoc nikde nežádala. Posledním impulsem k odchodu z vlasti bylo dle stěžovatelky to, že byla už moc vystrašená, už neměla trpělivost. Kromě problémů se soukromými osobami stěžovatelku tížila ve vlasti nezaměstnanost, v roce 1997 pracovala ve škole, poté co se odstěhovala za přítelem do jiného města, už práci nenašla.

Součástí správního spisu jsou také části Zpráv o dodržování lidských práv za roky 2000 a 2001 v Rusku Ministerstva zahraničí Spojených států a informace o Ruské federaci České tiskové kanceláře.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích podané kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud neshledal oprávněným stěžovatelkou uplatněný důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky ohledně splnění podmínek pro udělení azylu krajským soudem. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Právní otázkou, kterou se soud v předcházejícím řízení zabýval, je otázka, zda důvody uváděné stěžovatelkou, a to problémy se soukromými osobami (stěžovatelka je označuje jako mafii) a potíže s nalezením zaměstnání ve vlasti, mohou být důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. V podané kasační stížnosti stěžovatelka trvá na tom, že měla ve vlasti odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozsudku, Městský soud v Praze se všemi těmito skutečnostmi řádně zabýval a dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelkou uváděné důvody nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a žalovaný tak nepochybil, když stěžovatelce azyl neudělil, neboť pronásledování soukromými osobami nespadá pod ochranu azylového zákona.

Co se týče námitky uplatněné v kasační stížnosti, že stěžovatelce a jejímu příteli bylo vyhrožováno v souvislosti s politickým angažováním jejího přítele, a že zcela podrobně popsala, jakým způsobem byl donucována ke spolupráci, Nejvyšší správní soud v souladu

se svou ustálenou judikaturou konstatuje, že povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle příslušných ustanovení zákona o azylu jen tehdy, jestli žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v těchto ustanoveních uvedené. Z žádného zákonného ustanovení však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. O tom, že negativní jednání soukromých osob vůči její osobě by mohlo být vedeno pro politickou činnost jejího přítele, se však stěžovatelka zmínila poprvé až v žalobě podané u Městského soudu v Praze a neuvedla ji v řízení o udělení azylu u žalovaného správního orgánu, proto se tímto tvrzením žalovaný nemohl zabývat.

Stěžovatelka v kasační stížnosti také vyjádřila své přesvědčení, že se na ni vztahuje překážka vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu, neboť je ohrožena při návratu do vlasti na životě zejména v důsledku postoje státních orgánů. Nejvyšší správní soud však po prostudování spisového materiálu ve věci neshledal nic, co by svědčilo citovanému tvrzení stěžovatelky, když v rámci celého správního řízení o udělení azylu stěžovatelka neuváděla, že by ve vlasti měla nějaké problémy se státními orgány či institucemi, nikdy se na ně neobrátila s žádostmi o pomoc, státní orgány ji nebránily vycestovat ze země. Ostatně s otázkou existence překážek vycestování dle ustanovení § 91 zákona o udělení azylu v případě stěžovatelky se dostatečným způsobem vypořádal již žalovaný ve svém rozhodnutí a Nejvyšší správní soud nemá k jeho odůvodnění žádné výhrady.

V kasační stížnosti stěžovatelka nově uvedla, že v zemi původu náležela k sociální skupině lidí, kteří nemají vliv, moc, či kontakty ve státní správě, tedy mezi lidi, nad kterými nikdo nedrží tzv. ochranou ruku. Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Proto k výše uvedené skutečnosti, o níž se stěžovatelka nezmínila ve správním řízení o udělení azylu u žalovaného ani v řízení o žalobě u Městského soudu v Praze, a kterou uplatnila teprve po vydání napadeného rozsudku v kasační stížnosti, nelze přihlížet.

Kasační stížnost byla stěžovatelkou dále podána z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatelka se domnívá, že žalovaný neodůvodnil řádně své rozhodnutí o neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu a nevypořádal se se všemi opatřenými důkazy (stejně jako soud), čímž porušil základní zásady při zjišťování skutkového stavu věci, a proto měl Městský soud v Praze napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud však v řízení vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neshledal.

Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný provedl ve věci řádné dokazování, když pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel zejména z tvrzení stěžovatelky uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k žádosti, z informací o situaci v Ruské federaci Ministerstva zahraničí Spojených států a České tiskové kanceláře),

přičemž ze správního spisu také vyplývá, že stěžovatelka byla na závěr pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu informována o veškerých podkladech, které žalovaný pro rozhodnutí shromáždil, a byla jí dána možnost seznámit se s jejich obsahem a vyjádřit se k nim či způsobu jejich získání, případně navrhnout jejich doplnění, čehož stěžovatelka nevyužila. Na základě shromážděných podkladů zjistil žalovaný přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Rovněž Městský soud v Praze vycházel z dostatečných podkladů potřebných pro rozhodnutí, ve věci provedl řádné dokazování a dospěl ke stejným právním závěrům jako žalovaný, odůvodnění rozsudku poskytuje dostatečnou skutkovou a právní oporu jeho výroku.

K námitce stěžovatelky o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí žalovaného, co se týče výroku o neudělení humanitárního azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z dikce zákona jednoznačně vyplývá, že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a správní uvážení ohledně posouzení případu hodného zvláštního zřetele náleží správnímu orgánu. V předmětné věci žalovaný v souladu se zákonem nejprve posuzoval, zda stěžovatelka nesplňuje podmínky pro udělení azylu taxativně stanovené v § 12 zákona o azylu a neshledal je. Poté se zabýval možností udělení azylu podle ustanovení § 13 téhož zákona, podmínky pro jeho udělení rovněž neshledal. Následně zkoumal, zda by nebylo možné udělení azylu dle § 14 téhož zákona, přičemž podmínky pro jeho udělení v zákonem stanovených mezích správního uvážení neshledal. Ke stejnému právnímu závěru ve věci dospěl také Městský soud v Praze a Nejvyšší správní soud se s přijatým závěrem ztotožňuje, neboť stěžovatelkou nebyly v průběhu správního řízení a koneckonců ani přezkumného řízení soudního předestřeny žádné skutečnosti, jež by mohly být považovány za hodné zvláštního zřetele.

Nejvyšší správní soud v souladu se svou ustálenou judikaturou dále připomíná, že samotné správní rozhodnutí týkající se humanitárního azylu podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. V daném případě se stěžovatelka v rámci řízení o udělení azylu poskytnutí azylu dle § 14 zákona o azylu nedomáhala a žalovaný tak tuto možnost vážil jen z obecného hlediska. Výsledek posouzení pak žalovaný sice stručně, ale dostačujícím způsobem vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí.

Stěžovatelka se v úvodu kasační stížnosti výslovně dovolává také důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatků důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Citované zákonné ustanovení však stěžovatelka dále jakkoliv blíže nespecifikovala, proto se jím, za této situace a v uvedeném rozsahu, nebude Nejvyšší správní soud zabývat.

Ohledně námitky stěžovatelky, že žalovaný ve správním řízení o udělení azylu porušil ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění, Nejvyšší správní soud

konstatuje, že podle ustanovení § 9 zákona o azylu se na řízení o udělení azylu ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu nevztahuje.

Na závěr Nejvyšší správní soud upozorňuje, že právní institut azylu nelze směšovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatelka podala také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Městský soud v Praze stěžovatelce k její žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., činí 408,50 Kč. Ustanovené zástupkyni Mgr. Pavlíně Mixové se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 2558,50 Kč, tato částka jí bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu